

по-слабо у нея отъ страха прѣдъ смъртъта. Антигона по-лесно изтърпява мъжитѣ при смъртното наказание, отколко тия отъ позора, че не е изпълнила дълга си къмъ еднокръвния си братъ; тя съ болка и съжаление се отдѣля отъ живота, ала не моли за милость и пощада; тя не се отвръща отъ ужасната смъртъ, а се хвърля въ обятията ѝ. Различието между двѣтѣ сестри не е въ чувствата, но въ силата, енергията и дълбочината на чувствата, поради което едната отъ тѣхъ е добро, но обикновено същество, а другата — героиня, идеално същество. Такива благородни и високоправствени характери, които се жертвуватъ да разрѣшатъ велики нравствени задачи, се наричатъ *герои*. Такива герои подържатъ нравствения миръ.

Историческо развитие на драмата.

Драматичната поезия е добила началото си въ древня Гърция. Нейниятъ зародишъ се крие въ така нареченитѣ *Дионисии* — религиозни празници въ честь на Вакха или Дионисия, бога на виното, плодородието и изобилието. Такива празници имало два прѣзъ годината — *Есенни Дионисии* и *Пролѣтни Дионисии*. Есеннитѣ Дионисии ставали прѣзъ гроздоберъ и имали мраченъ, сериозенъ и тържественъ характеръ. На тѣхъ принасяли на Дионисия жертва козелъ, защото, споредъ прѣданieto, козелтъ билъ открилъ, че лозата опивала. Жертвоприношението се съпровождало съ веселби, пѣсни, смѣхъ и игри. Пѣснитѣ били тжжовни или весели *дитирамби*, пѣяни отъ хоръ пѣвци. Хорътъ обикалялъ около жертвеникъ прѣдвожданъ отъ *корифей* (водачъ). Изпървомъ корифейтъ разказвалъ разни приключения изъ живота на Дионисия и придружавалъ разказа си съ махове, тѣлдвижение. По този начинъ между корифей и хора се почвалъ драматиченъ *диалогъ*. Въ това се криятъ първитѣ зачатки на *драмата*, т. е. на поезия не само въ разказъ, като епоса, но и въ *дѣйствие*. Отпослѣ диалогтъ взелъ да се води не съ хора, а между корифейтъ и друго избрано измежду хора лице. Корифейтъ се възкачвалъ на платформа около жертвеника и въ промеждието на хорната пѣсенъ почвалъ диалога си съ избраното отъ хора лице, което се наричало *отговорачъ* (ипокритъ). Къмъ поетичнитѣ разкази за Дионисия взели да прибавятъ такива и за други божества, герои, дори и за текщи събития. Прѣзъ VI. вѣкъ до X., поетътъ Фирнихъ прѣдставилъ «Прѣвзимането на Милетъ.» Малко-по-малко корифейтъ, който участвувалъ при жертвоприношението, се обърналъ въ актеръ, платформата съ жертвеника — въ сцена, а хорътъ — въ идеаленъ зритель. Фирнихъ допусналъ и женска роля, която се изпълнявала отъ истия актеръ, който се маскиралъ. Хорътъ не участвувалъ въ прѣдставлението, но отъ врѣме на врѣме изказвалъ мнѣнието

Есенни
и про-
лѣтни
Диони-
сии.

Кори-
фей и
хоръ.

Ипо-
критъ.